

Colleen Hoover

Na putu do dna

S engleskog prevela
Zrinka Budak

Poglavlje 1

„Zdravo, zdravo! Ovdje Kellie. Vaša književna terapeutkinja s neslužbenom diplomom iz kaotičnog ponašanja. Dobrodošli u *‘A što sada, dragi čitatelji?’*, podcast u kojem s ljubavlju seciramo vaše omiljene književne drame, a autore pržimo na laganj vatri.

„A ja sam Micah, vaš književni, a ponekad i televizijski, some-lijer za tračeve.”

„Somelijer?” Kellie se smije. „Ti uopće ne piješ vino.”

„Što će ti alkohol kad se možeš napiti od sranja poput ovih koje smo vam pripremili za danas?”

„Baš zločesto. To mi se sviđa”, dodala Kellie.

„Ovo je više od zločestog. Ovo je totalna apokalipsa. Danas razgovaramo o Petri Rose, miljenici knjižnih klubova i *mood boardova* na Tumburu, čija je reputacija eruptirala i lansirala je u književni pakao.”

„I ako ste to nekako propustili dok ste pregledavali vijesti, ili, ne znam, disali – internet se potpuno okrenuo protiv nekad obožavane autorice. I to ne nježno”, kaže Kellie.

„Istina. Autorica međunarodnih uspješnica, spisateljica knjige *Nešto užasno...*”

„To je vjerojatno najgori naslov neke knjige svih vremena”, prekida ga Kellie.

„Iskreno”, nastavi Micah, „kao da je sama tražila ovaj val kritika. Preklinjala za njih. U svakom slučaju, roman je u osnovi pokrenuo tisuću debata #TimAsh protiv #TimCaleb. Bio je povod totalne ludnice u zajednici obožavatelja, i to na najbolji mogući način. Dok nije prestao biti. Kellie, želiš li imati čast napraviti kratak pregled prije nego najavimo našeg gosta iznenađenja?”

„Pa, neće biti kratak, ali s veseljem. Vratimo se na početak za one od vas koji nisu upoznati sa slučajem. *Nešto užasno* je, po čitateljskim standardima, ne tako užasna knjiga. To je duboko emotivan i prekrasno skrojen roman o Elise i njenom putovanju kroz ljubav, traumu, identitet, a sve to začinjeno s malo zabave. Ova realistična romansa ima ponešto za svakoga, tako da je iskreno šokantno koliko je knjiga postala popularna, a u njoj nema nijednog zmaja ili čarobnjaka. Ali to je zato što to nije bila samo seksi limunada. Radilo se tu o razvijenosti likova, moralnoj složenosti, a to je zlatni rudnik za *fan fiction*.”

„Kužimo. Svidjela ti se. Prijeđi na ono zanimljivo”, kaže Micah.

„Nekad mi je to bila omiljena knjiga”, kaže Kellie, braneci se.

„I dalje ti može biti omiljena knjiga.”

„Ne nakon ovoga”, uzvratila Kellie. „Dobro, dakle, imamo ljubavni trokut. Elise, Ash i Caleb. Stvarno ste morali provesti pet godina na Marsu da niste barem vidjeli te internetske šale s Ashom i Calebom. Čitave teme i podteme na Redditu bile su posvećene njihovoj drami. Ali onda? Onda se dogodila filmska adaptacija.”

Micah zastenje. „Vrlo je velikodušno to nazvati adaptacijom.”

Kellie nastavi: „Ali ova je adaptacija imala potencijal i visoki budžet. Bio je to jako iščekivani film o kojem su studio i autorica bili vrlo čudno šutljivi. Nismo dobivali čak ni obavijesti o glumačkoj ekipi, osim za dvoje glavnih likova. Nije bilo spomena našeg voljenog lika Caleba. Nigdje ga nije bilo kad je izašla najava. Samo – puf. I to je bilo dovoljno da gotovo započne rat kada je najava filma izašla, a u njoj nije bilo nijednog isječka na kojem je on. Ali ljudi su ipak došli na film unatoč zabrinutosti koja se čula u brojnim objavama na TikToku.”

„I onima o kojima smo razgovarali u ovom podcastu”, kaže Micah. „Pričala si o tome svaki dan.”

„Dobro, bila sam tim Caleb. U svakom slučaju. IZREZALI su ga. Izrezali su cijeli ljubavni trokut. Restrukturirali priču da bude sve o Ashu i njegovoj vezi s Elise. I obožavatelji nisu bili sretni. Čak ni oni koji su se svrstali u Tim Ash jer što su, dovraga, trebali raditi sa svom tom robom koju im je autorica prodala? Tim Ash više nije ni imao smisla nakon te katastrofe od filma. Činilo se kao da nošenje majice s natpisom #TimAsh znači da niste tim Elise, ali svi smo bili tim Elise. Bili smo izdani, Micah. IZDANI.”

„Da, da, to je razina izdaje koju možeš usporediti s onom kad popiješ cijelu bocu vina i nazoveš bivšu curu”, kaže on.

„Nemojmo razgovarati o toj noći. Bila sam uzrujana.”

Oboje se smiju.

„Okej, okej”, kaže Kellie. „Svi znamo kako Hollywood funkcionira i isto tako znamo da većina autora nema pravo glasa u produkciji njihovih adaptacija. Ima nekoliko sretnika koji imaju, ali većina nema nikakvog utjecaja. I Petra je u početku zauzela taj klasični stav ‘Ja nisam ništa kriva’. Postavila je na Instagram nešto kao ‘Hej, dragi moji, uopće nisam imala kreativnu kontrolu. Bila sam jednako šokirana kao i svi vi.’”

„I iskreno, bili smo joj spremni povjerovati”, kaže Micah. „Otprilike pet sekundi.”

„Točno, sve dok – molim dramatičnu glazbenu podlogu – nije procurila stara razmjena poruka između Petre i jednog od producenata. Ne samo da je znala za promjenu, nego joj se svidjela.”

„Da, što je to ono rekla u tom razgovoru?”

„Čekaj malo.”

„Zapravo, imam ja to ovdje. Pročitat ću”, kaže Micah. „Imaš pravo, puno se piše o tome da je nerealan i ja se slažem da se taj lik izreže. Mogli bismo napraviti jači film ako izbacimo Caleba i ljubavni trokut.”

„Zbog onog ‘jači film s izbacivanjem Caleba’ ljudi su požizili”, uzvratila Kellie. „Mislim, jači? JAČI? Ne možeš jednostavno izbrisati

pola cijele zajednice obožavatelja i proglasiti to proljetnim čišćenjem!”

„Odmah su počele burne, negativne reakcije”, preuzme riječ Micah. „TikTok, Reddit, X – bivši Twitter ali budimo realni, još uvijek samo Twitter – sve je eksplodiralo s hashtagovima poput #OtkazitePetru i #UzasnaAdaptacija i #UzasnaAutorica. Zato stojim iza toga da je *Nešto užasno* najgori naslov romana u povijesti. Ne možeš odoljeti da ga ne ismijavaš.”

„Istina”, kaže Kellie. „I sad obožavatelji doslovno spaljuju svoje primjerke knjige *Nešto užasno*. Usred smo potpune književne pobune. Osjećaju se osobno izdano, kao i ja. Lagala nam je. Odabrala je služiti industriji umjesto intimnosti koja je učinila njenu knjigu važnom, i zajednici obožavatelja koja ju je učinila zvijezdom. Izbrisala je sve što nas je natjeralo da volimo ovu knjigu. I zatim za sve okrivila nekoliko kritika koje je dobila, unatoč stotinama tisuća čitatelja koji su je hvalili.”

„Uf. To nas je pogodilo kao Calebov monolog u dvadeset osmom poglavlju.”

„Micah, ne spominji mi taj monolog. Doslovno ću se rasplakati.”

„Oprosti. Ali bio je to tako dobar monolog. Bilo bi ga sjajno VIDJETI NA VELIKOM PLATNU, LJUDI IZ HOLLYWOODA KOJI SLUŠATE OVO!”

„Micah, ne sluša nas nitko iz Hollywooda. Mi imamo dvije tisuće pretplatnika.”

„Dvije tisuće odanih slušatelja koje nikad ne bismo izdali kao što je Petra izdala svoje čitatelje.”

„I pogledaj kako je to završilo. Usredotočila se na ono malo njih koji nisu bili važni i sad joj čak i najodaniji pobornici okreću leđa. A ona je okrenula leđa svima nama. I zato se moram pitati vjeruje li Petra Rose uopće u svoje likove ili se stidi vlastitog pisanja.”

„Pa, šutjela je”, kaže Micah. „Niti jedna objava na društvenim mrežama u gotovo godinu dana, osim na svom vlastitom klubu obožavatelja.”

„Čujem da se taj klub smanjuje. No ne bih znala, napustila sam ga prije šest mjeseci”, uzvratila Kellie.

„Nadajmo se da je šutnja znak da razmišlja o tome kako napisati zaplet u koji zapravo vjeruje. Što je ludo, s obzirom na to da je ovo ista ona autorica čije su rečenice ljudi doslovno tetovirali na svoja tijela.”

„Kad smo već kod toga, vidjela sam nekoliko videa ljudi koji uklanjaju tetovaže s njezinim citatima”, dodala Kellie.

„Tužno. Nekad smo je citirali, a sad je samo... mrzimo.”

„Mrziti je jaka riječ”, reče Kellie.

„Ovo je iskren podcast.”

„Istina. Mrzimo je. Toliko da smo povukli milijun veza i odgodili troje drugih gostiju da vam danas dovedemo ovog posebnog gosta. Nisam sigurna zašto je pristao doći na naš mali podcast, ali nevjerojatno smo mu zahvalni. Možda čak nakon ovoga narastemo na dvije tisuće i jednog pretplatnika.”

„Da, samo je nebo granica”, kaže Micah. „Dame i gospodo, pozivamo vas da nam se pridružite u razgovoru ni s kim drugim nego Allisterom Jonesom, producentom filma *Nešto užasno*.”

„Nije mu baš sve oprosteno za tu adaptaciju, ali barem je dovoljno hrabar da razgovara o tome. Dobrodošao, Allistere!”

„Hvala vam puno na gostoprimstvu”, kaže Allister. „Oduševljen sam vašim uvodom u razgovor. Pregled događaja bio je sjajan.”

Nabijem ga.

Gasim podcast čim čujem njegov glas. Srce mi divljački lupa i želudac mi se okreće.

Moram zaustaviti auto na prvom odmorištu jer mislim da ću se isповraćati. „O, Bože.” Prsti mi drhte na volanu. Pomičem ruku prema vratima u potrazi za gumbom za spuštanje prozora. Čim je dovoljno spušten da mogu provući glavu van, udišem svjež zrak u kojem se osjeća miris borova i zatvaram oči pa duboko i sporo dišem sve dok mi se želudac ne počne smirivati.

Ne mogu vjerovati da sam uistinu mislila da će mi suočavanje sa strahom u sklopu terapije izlaganjem pomoći da zacijelim.

Uključivanje ovog podcasta upravo sada, najgorih je nekoliko minuta koje sam proživjela otkad su procurile moje poruke s Allisterom.

Otvaram oči i zabacim glavu na naslon. Nekoliko puta sporo udahnem i izdahnem, pokušavajući se ne usredotočiti na činjenicu da je Allister vjerojatno na turneji po podcastima i radijima, a ja sam se prisiljena zatvoriti u neki jadni bungalov i napisati knjigu koju pokušavam pisati otkako je cijeli ovaj filmski fijasko počeo – da ne bih izgubila kuću jer se prodaja mojih knjiga jako srozala.

„Nisi napravila ništa krivo”, govorim sama sebi dok se polako vraćam na autocestu. „Nisi ti ništa napravila krivo. Ono što svijet misli o tebi nisi ti.”

Ponavljam ovu mantru otkako me Nora natjerala da obećam da ću je izgovarati barem pet puta dnevno. Ali osjećam se kao da naglas ponavljam laž. Taj osjećaj nimalo ne pridonosi onome što mi sada treba, a to je polet i želja da poskakujem od radosti i spremno se suočim s danom koji je preda mnom.

Nisam bila sposobna funkcionirati otkako je sve ovo počelo. Osjećam se kao varalica. Osjećam se kao da se sve što sam izgradila srušilo na mene i sad sam zatrpana ruševinama po kojima nitko ne želi kopati jer ih uopće ne zanima gušim li se ja pod njima ili ne. Samo žele znati tko bi se pojavio na mom pogrebu nakon što umrem pod tim ruševinama.

I ja se pitam tko bi se pojavio na mom pogrebu. Imam prijatelje i obitelj koji bi došli, ali sad znam da svi ti „prijatelji” koje sam stekla u godinama svojeg književnog života nisu uopće bili prijatelji. Osim Nore, nitko mi više ne odgovara na pozive i poruke. I ne osuđujem ih. Vide da mi je reputacija uništila prodaju knjiga, pa bi bilo kakva javna podrška meni mogla potaknuti TikTokove koji bi uništili njihovu prodaju. Ovo je karijera, i koliko god sam se uvijek nadala da će prijatelji, koje sam stekla tijekom karijere, također biti moji prijatelji izvan nje, počinjem shvaćati da smo svi mi samo nesretnici koji pokušavaju preživjeti do umirovljenja.

Vozim već dva sata, bijele linije autoceste pretapaju se u beskonačnu crtu ispod guma mog auta. Još uvijek nisam potpuno

sigurna jurim li prema utočištu unajmljenog bungalova ili bježim od kaosa u koji se pretvorio moj život. Ima tu malo i jednog i drugog, pretpostavljam – mješavina je to težnje i očaja. Ali nikad nisam osjetila ovu žurnu potrebu da pobjegnem iz svog stvarnog života, da odbacim njegovu kožu i zakoračim u nešto novo, kao što to osjećam upravo sad. Moja je istinska želja baciti se na glavu u pisanje ove knjige, uroniti u to tako potpuno da niti jedna osoba ili događaj iz vanjskog svijeta ne može prodrijeti kroz zidove moje izmišljene kreacije.

Tjeskoba me razdire, a pisanje je uistinu jedino što je ublažava.

Samo se nadam da će djelovati ovaj put. Ovaj osjećaj da moram djelovati, ova očajnička nada da se mogu iskupiti – neće nestati osim ako ne stignem do tog bungalova i potpuno se ne posvetim pisanju.

Kreativna blokada uhvatila me u svoju željeznu zamku koja se pojavila točno kad se moje ime počelo pojavljivati u člancima izvan književne sfere. To je okrutna ironija, zar ne? San jedne osobe o javnom priznanju može tako lako postati noćna mora druge osobe.

Mobitel mi zavibrira u držaču za čaše, zaslon bljeska s još jednom obavijesti koja dodatno hrani moju tjeskobu. Isključila sam obavijesti za društvene mreže nakon što je krenuo val mržnje. Digitalni svijet, nekad platforma za povezivanje, postao je nemilosrdni antagonist, i jedini način da ga utišam jest da nestanem s njega.

No to barem znači da kad dobijem poruku ili poziv, to će biti od nekoga tko zapravo želi razgovarati sa mnom, a ne o meni.

Lakne mi kad vidim da je Norino ime ono koje bljeska na zaslonu mobitela. Povučem prstom preko zaslona da ga prebacim na zvučnike automobila.

„Nadam se da zoveš jer mi hoćeš reći da imaš višak Adderalla i da mi ga šalješ”, izvalim.

„Kao prvo”, kaže Nora, „ti nemaš ADHD. Ja imam. I drugo, ne trebaš ti nikakve lijekove. Treba ti intenzivna terapija i dobar seks.” Zastane. „S nekim tko nije ja. To je bila sugestija, a ne ponuda.”

„Ah, kvragu”, uzdišem. „No, zoveš u pravi čas.”

„Zašto? Još jedan napad panike?”

„Slušala sam ‘A što sada, dragi čitatelji?’”

„Zaboga! Petra!”

Stenjem. „Znam.”

„Zato sam te i zvala. Htjela sam da izbjegneš današnju epizodu.”

„Ali ti si mi rekla da će terapija izlaganjem biti dobra. Izlagala sam se.”

„Samo sam mislila na izlaganje povratkom na društvene mreže. Pisanje neke nove objave. Nisam mislila da bi se trebala suočiti sa svima koji govore ružno o tebi i slušati sve to. Bože moj. Ja sam tvoja prijateljica, nisam Sotona.”

„Dakle, slušala si emisiju?”

„Morala sam ugasiti kad se pojavio Allister McSmrad.”

„Da, ja također. Zaustavila sam se na prvom odmoristu kad sam čula da je on gost. Imala sam dojam da ću se isprovraćati.”

„Žao mi je. Skoro si stigla do bungalova?”

„Imam još deset minuta.”

„Jesi li sigurna da je ovo dobra zamisao?” Norin glas pucketa kroz zvučnik.

„Je li što dobra zamisao? Ja, sama u šumi, pokušavam se oporaviti sama nakon što me javno razapeo cijeli internet?” Držim oči na cesti. Borovi prolaze u magli, postaju sve veći i zbijeniji dok ne dobijem dojam da će progutati cijeli auto.

„Ne cijeli internet”, kaže Nora. „Samo oni glasni koji od toga imaju financijske koristi.”

„O, da. Ljudi koji mi prijete smrću su provjereni i radi se samo o onima koji su gladni novca. To sam sasvim zaboravila.” Smijem se, iako bi se najradije rasplakala.

„Ti ljudi te ne poznaju. Prijetili su da će skuhati tvog psa, Petra. Ti čak ni nemaš psa.”

„Točno. Vjerojatno će mi kupiti nekog štenca i dostaviti mi ga s lijepom mašnom, pustiti me da se zaljubim u njega i onda ga skuhati.”

Signal postaje sve slabiji, a njezin glas počinje zvučati kao glas nekog robota, a zatim se veza potpuno prekida. „Sranje.” Uzimam mobitel i stavljam ga na upravljačku ploču kao da će to nekako popraviti signal.

„...ozbiljna”, kaže ona, njezin se glas vraća usred rečenice. „Još uvijek imaš karijeru. Kakvu-takvu. Mogla bi napisati ispriku u svojoj aplikaciji za bilješke i postaviti je na Instagram s onim slatkim sličicama srca i s jednim ili dva emotikona koji plaču.”

„Neću napisati ispriku ljudima koji ne znaju cijelu priču, ali se bez obzira na to svrstaju na nečiju stranu.”

Ona uzdiše. „Pa, moraš se vratiti na Internet ako želiš spasiti karijeru. Možda da ispričaš svoju priču na nekom podcastu.”

„Mogu se iskopati iz ove rupe, a da se pritom ne spuštam na Allisterovu razinu. Zato sam i unajmila taj bungalov da tamo pišem. Osvetit ću se svojim perom.”

Duga pauza. „Ali... ti koristiš laptop. Ne pero.”

„Pero zvuči moćnije.”

„Imaš pravo. Osveti se svojim perom. Napiši cijelu priču i objavi je kao fikciju. Bit će ti to sjajan odušak. Nazovi me poslije kad se smjestiš, imam jednu ideju.”

„Ne, mrzim tvoje ideje”, kažem.

„Ali ovaj put je stvarno dobra. Obećavam.”

„Dobro, nazvat ću te.”

„Nemoj slušati nikakve emisije na internetu. Radije si pusti neke Brudi Brotherse ili nešto slično. Volim te.”

„I ja tebe.”

Kad prekinem poziv, na zvučnicima se automatski čuje onaj podcast. „Nije bilo baš najlakše raditi s njom”, kaže Allister.

Riječi se prelijevaju preko mene kao kipuća voda preko leda. Opet gasim emisiju i usredotočim se na cestu koja vijuga ispred mene. „Ni s tobom, Allistere McSmradu.”

Ne mrzim puno ljudi, ali Allister je na vrhu mog popisa. I na dnu. I u sredini.

On je cijeli moj popis, zapravo.

COLLEEN HOOVER

Usporavam kad mi GPS kaže da se moje skretanje približava. Negdje niz tu cestu čeka me bungalov, zajedno s praznim ekranom, puno tišine, i nadam se, onime što se od moje kreativnosti još spasiti može.